

nok vedtages her i det høje Ting, men den kan vel neppe bringes ud i Virkeligheden til selve Festdagen, for jeg tvivler noget om, at Byraadene rundt omkring kan holde Byraadmøde straks i Morgen for at afgøre, om de vil benytte den givne Bemyndigelse, og i hvor stor Udstrækning de vil benytte den.

Det forekommer mig, at man her ikke skelner tilstrækkeligt mellem værdig og uværdig. Ærede Medlemmer ved, at der er nogle, som faar Fattighjælp, og som det er ganske rigtigt at eftergive den, men de ved ogsaa, at der er en hel Del, som er uværdige, som, hvis de faar Fattighjælpen eftergivet i Dag, inden mange Dage atter vil faa Fattighjælp. Jeg tror, at alle de, som er kendt med, hvorledes Forholdene i Byerne har udviklet sig, vil vide, at der er en hel Del, som vil faa Fattighjælpen eftergivet, men ikke vil faa nogen Nytte deraf, idet de meget hurtigt atter vil søge og faa Fattighjælp. For dem vil dette ikke være nogen Festgave, og mange vil være ganske lige glade, om de faar et saadant Tilbud eller ikke. Jeg synes i det hele, at de sociale Love i de senere Aar er blevet saaledes udviklet, at det ikke skulde være nødvendigt at fremkomme med et Forslag som dette. Man nedbryder her alle Skranker; man siger ganske roligt til enhver: Ligegyldigt, om du er værdig eller ikke værdig, skal du have Fattighjælpen eftergivet. Jeg tror ikke, det er den rigtige Maade at handle paa. Jeg kunde forstaa det, hvis man kunde drage et Skel og sige: Her er nogle enkelte, som ved et Uheld, Sygdomstilfælde og lignende, har faaet Fattighjælp, og dem vil vi eftergive den, men efter min Mening er de sociale Love nu saaledes udviklet, at den Slags Mennesker i de allerfleste Tilfælde ikke behøver at søge Fattighjælp — der kan være Undtagelser, men det er kun faa; der er jo ogsaa mange Tilfælde, hvor der kan ydes Fattighjælp uden Fattighjælps Virkning. Jeg kunde nævne Eksempler i det uendelige, der vil vise, at det kun er en lille Part af dem, som kaldes værdige, der søger Fattighjælp.

Under disse Omstændigheder vil mit Parti ikke kunne medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse, idet vi, som sagt, mener, at man her i alt for høj Grad blander værdige og uværdige sammen, og at de sociale Love nu er saaledes udviklet og er saa gode i enhver Henseende, at det ikke skulde være nødvendigt at fremsætte et saadant Lovforslag.

Veistrup: I Modsætning til den ærede sidste Taler skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse. Spørgsmaalet om Eftergivelse af Fattighjælp er blevet rejst den ene Gang efter den anden ved højtidelige Lejligheder, i 1920 og 1923. Sidste Gang kom der, om jeg saa maa sige, en Mand i Vejen med en Slæde; skønt vi her i Rigsdagen i Virkeligheden alle var enige om, at denne Eftergivelse burde finde Sted, blev Forslaget paa Grund af andre Forhold forkastet. Men Spørgsmaalet er, som sagt, blevet rejst den ene Gang efter den anden, og jeg synes, ligesom en æret tidligere Taler, at dette vil være en pæn Jubilæumsgave at bringe de allerfattigste her i Landet.

Jeg hører ogsaa til dem, som beklager den Begrænsning, der findes i Lovforslaget, men derved er sikkert ikke noget at gøre. Den højtærede Minister har altsaa opgivet sit Standpunkt uden Sværdslag, i hvert Fald uden offentligt Sværdslag; jeg forstaa, at der har været plejet Forhandlinger paa et tidligere Tidspunkt, og at den højtærede Minister mener, at det ikke vilde være muligt at gennemføre Forslaget i udvidet Skikkelse, saa at man ved denne Hjælp kunde gøre det muligt for en hel Del Mennesker at komme ind under Aldersrentelovens Virkninger. For disse Mennesker vil Loven i Virkeligheden være en Skueret, uden den Realitet, der vilde ligge i, at man ved at eftergive dem Fattighjælpen gav dem den Adgang til at nyde Aldersrente, som de, maaske paa Grund af særlige Forhold, som de slet ikke er Skyld i, i Øjeblikket har mistet. Det lader sig altsaa ikke gøre, og det beklager jeg i høj Grad. Jeg synes, at det er at se for smaat paa Forholdene baade moralsk og finansielt, og jeg finder det ganske urigtigt, at man ikke har taget denne Bestemmelse med; men som de politiske Forhold ligger, lader det sig altsaa ikke gøre. Jeg forstaa ikke dette Standpunkt. Et æret Medlem udtalte, at hvis man gik til noget saadant, vilde det nedbryde Ansvarsfølelsen; men jeg tror, at det stik modsatte vilde blive Tilfældet. Jeg mener nemlig, at man derigennem netop vilde højne disse Menneskers Ansvarsfølelse. Naar man tog dem ud fra Fattigvæsenet og gav dem deres borgerlige Rettigheder tilbage, vilde man give dem et Ansvar, som de ikke har i Øjeblikket. Jeg har altid haft den Opfattelse, at naar nogen kom ind under Fattigvæsenet, blev hans Ansvarsfølelse sat over Styr,